

Griffiennr. :
Parketnr. : GE64.L2.101831/03/SW3

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 7 juni 2005

De rechtbank van eerste aanleg, zitting houdende te Gent, **éénentwintigste kamer**, rechtsprekende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

Gezien de stukken van vervolging.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN :

geboren te _____ op _____, zonder gekend beroep,
wonende te _____,
van Nederlandse nationaliteit

VERDACHT VAN :

A. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06.1999) de bij art 99 § 1 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder vooraf-gaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning op de grond gelegen te _____ ten kadaster gekend onder _____ in eigendom toebehorende aan vennootschap met adres te _____

1. een grond gewoonlijk te gebruiken, aanleggen of inrichten voor
 - het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval (art 99 § 1-5° a)
 - het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens (art 99 § 1-5° b)
 - het plaatsen van één of meer verplaatsbare inrichtingen die voor bewoning kunnen worden gebruikt, zoals woonwagens, kampeerwagens, afgedankte voertuigen, tenten (art 99 § 1-5 c)

te _____ op niet nader te bepalen datum vanaf 1 mei 2000 tot 1.1.2001

Bevl. 1 tegen alle schellingen

*op 17 juni 2005 door
op 17 juni 2005 door OM tegen*

HOOFD BUREAU

2. en de sub 1 hierboven omschreven toestand in stand te hebben gehouden

te vanaf 2.1.2001 tot de uitvoering van het bevel tot dagvaarding, 23 maart 2005.

- B. Bij inbreuk op de artikelen 2, 3, 12, 15 tot 32, 37, 54, 56- 1° lid, 58 en 59 van het Decreet van 2 juli 1981 (B.S. 25.07.1981) betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het Decreet van 20 april 1994 (B.S. 29.04.1994), spijs het verbod, afvalstoffen - zijnde elke stof of elk voorwerp waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen - achtergelaten of verwijderd te hebben in strijd met de voorschriften van het decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan
terzake diverse autowrakken, onderdelen van voertuigen, schroot, afvalbanden, hout en bouwmetaal

te in de periode van 1 mei 2000 tot dagvaarding bevel tot dagvaarding, zijnde 23 maart 2005

- C. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 4 § 2, 9 § 7, 29, 30, 39 § 1-2°, 40 en 46 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende milieuvergunning (B.S. 17.09.1985) de bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten niet te hebben nageleefd namelijk bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 4, 58, 63, 64, 73, 80 en 81 van het Besluit van de Vlaamse Regering houdende vaststelling van het Vlaamse Reglement betreffende de milieuvergunning (BS 26.06.1991) spijs het verbod, een inrichting die behoort of na de geplande verandering blijft behoren tot de derde klasse, te hebben geëxploiteerd of te hebben veranderd, zonder daarvan vooraf melding te hebben gedaan terzake de hiernavolgende inrichting : werkplaats voor het herstellen van motorvoertuigen (met inbegrip van carrosseriewerkzaamheden) andere dan bedoeld in rubriek 15.3, gekend onder rubriek 15.2

Te herhaaldelijk in een periode tussen 1.5.2000 tot dagvaarding bevel tot dagvaarding, zijnde 23 maart 2005.

Tevens gedagvaard om bij toepassing van artikel 39 § 2 van het Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning door de rechter bij wijze van veiligheidsmaatregel, na de partijen te hebben gehoord, het verbod te horen uitspreken om de inrichting die aan de oorsprong van de inbreuk ligt te exploiteren gedurende een termijn door de rechter te bepalen, minstens tot dat de inrichting behoorlijk zal vergund zijn en dit ten aanzien van de inrichtingen gekend onder volgende rubrieken overeenkomstig de indelingslijst terzake de aan het voormeld Besluit dd. 6 februari 1991 toegevoegde lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichtingen nl. rubriek 15.2 en waarbij een dwangsom gekoppeld wordt van € 20 per dag bij overtreding van dit verbod.

De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde ter openbare terechtzitting van 10 mei 2005:

- de middelen en conclusies van de vrijwillig tussenkomende partij :
 - vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen, waarvan de zetel is ten gemeentehuize, in haar eis tegen de beklaagde voorgedragen door meester advocaat te die haar ter terechtzitting vertegenwoordigt;
- de vordering van het Openbaar Ministerie, uitgesproken door substituut-procureur des Konings;

De beklaagde hoewel regelmatig gedagvaard, is niet ter terechtzitting van 10 mei 2005 verschenen, noch iemand voor hem.

Op 14 april 2003 stelt de lokale politie vast dat op het terrein gelegen in het recreatiegebied te kadastraal gekend eigendom van de beklaagde, een personenwagen een lichte vrachtwagen, een personenwagen een mobilhome met nummerplaat een bromfiets en verder verschillende onderdelen van voertuigen en autobanden zijn aan te treffen.

Het terrein is volledig omgeven door landbouw- en bosgrond. Het is te bereiken via een smalle betonnen straat. Aan de overzijde van deze straat staan diverse caravans en buitenverblijven opgesteld.

Hierover ondervraagd, verklaart de beklaagde op 14 september 2003 een aanvang te hebben gemaakt met de verwijdering van de voertuigen. Enkel een een motorhome en een lichte vrachtwagen bevinden zich nog op het kwestieus terrein. Hij voert aan dat deze voertuigen nog geschikt zijn om in het verkeer gebracht te worden.

Op 29 oktober 2003 stellen de verbalisanten vast dat naast de caravan waarin de beklaagde verblijf houdt er nog een onderstel van een chassis van een caravan ligt en een tweede onderstel waarvan de beklaagde verklaart een terras te willen maken. Verder bevinden zich op het terrein nog een uit elkaar genomen tuinhuis, een mobilhome met nummerplaat

een vrachtwagen en
landbouwtractor, gedeeltelijk uit elkaar genomen voor herstelling volgens
de beklagde, een personenauto welke nog in gebruik
is, een bromfiets en een bromfiets en twee fietsen.
Verder ligt op het terrein allerlei afval zoals meubeltjes, autobanden en
bouw materiaal. In de Mobilhome en de vrachtwagen ligt nog allerlei
materiaal opgeslagen.

Op 20 januari 2004 stellen de verbalisanten vast dat de toestand op het
kwetsieus terrein weinig is veranderd in vergelijking met de vorige
vaststelling.

Hieromtrent ondervraagd, doet de beklagde de belofte tegen 1 april 2004
het terrein volledig te zullen opruimen.

Bij brief van 27 mei 2004 formuleert het college van burgemeester en
schepenen van de gemeente een vordering tot herstel van
het terrein in de oorspronkelijke toestand, onder de verbeurte van een
dwangsom van 125 EUR.

Opnieuw ondervraagd op 10 juli 2004 verklaart de beklagde zich na drie
bouwaanvragen bij de neus genomen te voelen en weigert hij verder
verklaringen af te leggen.

BEOORDELING :

Wat betreft de telastlegging A2 (instandhouding) :

Artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het
decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening
(hierna afgekort als DORO), wat het handhavingsbeleid betreft, heeft aan
artikel 146 DORO een derde lid toegevoegd dat bepaalt dat de strafsanctie
voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°,
6° en 7°, niet geldt voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het
strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, ze
geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de
omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de
essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming
krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

Na het arrest van het Arbitragehof van 19 januari 2005 waarbij
een deel van deze bepaling werd vernietigd, dient deze bepaling aldus te
worden gelezen en begrepen dat de niet strafbaarstelling voor de
instandhouding geldt voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het
strijdig gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

Deze nieuwe bepaling, die gunstiger is voor de beklagde dan de vorige
toestand die bestond ten tijde van de misdrijven omschreven onder de
telastlegging A2 wordt met terugwerkende kracht toegepast nu de
decreetgever met deze nieuwe bepaling het onbetwistbaar oogmerk had af

te zien van iedere bestraffing voor verleden en toekomst wat het instandhouden van een stedenbouwmisdrijf betreft voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden (toepassing artikel 2, lid 2 van het Strafwetboek).

Het voormeld terrein is overeenkomstig het gewestplan gelegen in een gebied voor verblijfsrecreatie, dit is een niet ruimtelijk kwetsbaar gebied.

De telastlegging A2 is in de gegeven omstandigheden niet langer strafbaar gesteld. Dit impliceert dat de strafrechter slechts de strafvordering niet ontvankelijk kan verklaren, zonder uitspraak te doen over het bewezen zijn van het feit of de schuld van de beklaagde.

De strafrechter kan evenmin uitspraak doen over de vordering van het college van burgemeester en schepenen van en van het Openbaar Ministerie tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat (en de erop gesteunde vordering tot verbeurte van een dwangsom) welke het bewezen zijn van het feit en de schuld van de beklaagde veronderstelt. De herstellvordering volgt aldus het lot van de strafvordering. Zij dient eveneens niet ontvankelijk te worden verklaard.

Wat betreft de telastlegging A1 (uitvoering) :

Het staat vast, gelet op de voorliggende gegevens van de strafinformatie en in het bijzonder de herhaalde vaststellingen van de verbalisanten, dat de beklaagde zonder te beschikken over een schriftelijke en voorafgaande stedenbouwkundige vergunning het kwestieus terrein gebruikt en inricht voor het opstaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, allerhande materialen of afval, het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens en het plaatsen van één of meer verplaatsbare inrichtingen die voor bewoning kunnen worden gebruikt, zoals woonwagens, kampeerwagens, afgedankte voertuigen en tenten. Het volstaat trouwens te verwijzen naar de verklaringen door de beklaagde afgelegd tijdens het strafonderzoek, die deze vaststellingen niet betwist.

De telastlegging A1 zoals hiervoor omschreven, is naar eis van recht bewezen.

Wat betreft de telastlegging B :

Uit de voorliggende strafinformatie en meer bepaald de vaststellingen van de verbalisanten en de verklaring van de beklaagde die niet betwist dat de diverse autowrakken, onderdelen van voertuigen, schroot, afvalbanden, hout en bouw materiaal op het kwestieus terrein aanwezig zijn, blijkt dat de telastlegging B zoals hiervoor omschreven en de beklaagde te last gelegd, naar eis van recht bewezen is.

Wat betreft de telastlegging C :

Uit de verklaringen van de beklaagde dient weerhouden te worden dat hij op het kwestieus terrein een werkplaats organiseert voor het herstellen van motorvoertuigen (onder andere tractor). Dit gegeven vindt zijn bevestiging in de vaststellingen ter plaatse alwaar zich chassis en ontmantelde voertuigen (tractor) bevinden en in de activiteiten die de aanwezige materialen noodzakelijk doen veronderstellen.

De telastlegging C zoals hiervoor omschreven, is naar eis van recht bewezen.

Eenheid van opzet – zwaarste straf :

De verschillende aan de beklaagde telastgelegde en hiervoor bewezen verklaarde misdrijven komen uit een zelfde opzet voort doordat zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking en in die zin door één feit, te weten een complexe gedraging, zijn opgeleverd. Met toepassing van artikel 65 S.W. dient alleen de zwaarste straf te worden uitgesproken. De zwaarste straf is naar luid van artikel 63 Strafwetboek de langstdurende, in casu de straf voorzien door artikel 56 van de Wet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen.

* * * * *

WAT BETREFT DE STRAFTOEMETING :

De beklaagde heeft wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften inzake voorkoming en beheer van afvalstoffen, heeft hij daarbij totaal ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijk belang.

Artikel 56 van de Wet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen voorziet in een strafmaat van minimum 1 maand en maximum 5 jaar en / of een geldboete van minimum 100 EUR en maximum 10.000.000 EUR.

Een geldboete zoals hierna bepaald vormt om redenen hiervoor overwogen een passende bestraffing, van aard de beklaagde ertoe aan te zetten zich in de toekomst aan de geldende voorschriften te houden.

De feiten werden gepleegd voor en na 01.03.2004, datum waarop de wet van 7 februari 2003 in werking is getreden.

De op te leggen geldboete moet derhalve worden opgelegd in euro en dient te worden verhoogd met 45 decimes.

Bij de straffoemeting wordt rekening gehouden met de zwaarwichtigheid van de inbreuk en de financiële draagkracht van de beklaagde. Verder wordt rekening gehouden met zijn ongunstig strafverleden. De beklaagde heeft in het verleden nog geen veroordelingen opgelopen voor gelijkaardige feiten zodat een deel van de uit te spreken geldboete kan met uitstel worden verleend.

Nu de feiten van aard zijn dat zij gestraft kunnen worden met een werkstraf of één of meer straffen van niet meer dan vijf jaar moet de afwezigheid van voorgaande veroordelingen tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden in acht genomen worden bij de toepassing van de strafwet.

* * * * *

WAT BETREFT DE HERSTELVORDERING :

De herstellvordering behoort tot de strafvordering maar is niettemin een maatregel van burgerlijke aard.

Tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften.

Het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Zij strookt met de wet. Zij is nog steeds noodzakelijk om een einde te stellen aan de gevolgen van het misdrijf en zij legt aan de beklaagde in de gegeven omstandigheden geen onredelijke last op.

Het bewezen misdrijf A1 vormt een zwaarwichtige en –zonder het herstel van de plaats in de vorige toestand – onherstelbare inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming van het perceel, dat volgens het gewestplan het gewestplan gelegen is in recreatiegebied. De werken en handelingen staan een realisatie van het gewestplan, in acht genomen de plaatselijke toestand zoals deze blijkt uit de gegevens van het strafdossier, volledig in de weg.

De rechtbank gaat dan ook in op de vordering tot herstel van de plaats in haar oorspronkelijke staat, dit is de staat voor de aanvang van de wederrechtelijk uitgevoerde werken.

Gelet op het lange talmen van de beklaagde om tot herstel over te gaan, wordt terecht door het college van burgemeester en schepenen en het openbaar ministerie de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. Het gegeven dat de beklaagde slechts (en na herhaald aandringen) tot gedeeltelijk herstel is overgegaan wijst op een ingesteldheid zo lang mogelijk deze illegale toestand in zijn voordeel te willen handhaven.

De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste aansporing voor de beklaagde om zelf tot het volledig herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, overeenkomstig de vordering tot herstel van het college van burgemeester en schepenen van
en het openbaar ministerie over te gaan.

WAT BETREFT HET GEVORDERDE VERBOD TOT EXPLOITATIE :

Het door artikel 39 § 2 van het decreet van de Vlaamse Raad betreffende de milieuvergunning bepaalde verbod om een vergunningplichtige inrichting te exploiteren is een veiligheidsmaatregel en heeft niet het karakter van een straf.

De rechtbank oordeelt het noodzakelijk de beklaagde een exploitatieverbod op te leggen voor de inrichting die behoort tot de derde klasse, gekend onder de rubriek overeenkomstig de indelingenlijst van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaamse Reglement betreffende de milieuvergunning toegevoegde lijst van de als hinderlijk beschouwde inrichting, nl. werkplaats voor het herstellen van motorvoertuigen (met inbegrip van carrosseriewerkzaamheden) andere dan bedoeld in rubriek 15.3, gekend onder rubriek 15.2, en dit zolang deze inrichting niet behoorlijk is vergund.

WAT BETREFT DE VERWIJDERING VAN DE AFVALSTOFFEN :

Naar luid van artikel 59 § 1 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen veroordeelt de rechtbank degene die afvalstoffen achterlaat in strijd met de bepalingen van dit decreet tot het verwijderen ervan binnen een door haar gestelde termijn en kan de veroordeelde worden verplicht tot terugbetaling van de kosten voor het verwijderen door de gemeente, door de afvalstoffenmaatschappij of door het Vlaamse Gewest.

In opvolging van deze bepaling wordt de beklaagde door de rechtbank veroordeeld tot verwijdering van de afvalstoffen binnen de termijn van 3 maanden vanaf datum van het in kracht van gewijsde gaan van dit vonnis. Bij gebreke hieraan te voldoen wordt gemachtigd het afval op te ruimen en te verwijderen en wordt de beklaagde veroordeeld tot terugbetaling van de kosten van verwijdering van het afval op eenvoudige voorlegging van de factuur.

* * * * *

OM DEZE REDENEN, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35 en 41 van de wet van 15 juni 1935;
art. 162, 182, 184, 185§1, 186, 189, 190, 194 van het Wetboek van Strafvordering;
art. 3, 38, 40, 41, 65, 100 van het Strafwetboek, alsmede alle artikelen en wetsbepalingen aangehaald in de dagvaarding
art. 1, 2 en 3 Wet van 5 maart 1952;
art. 28 en 29 Wet 1 augustus 1985; art. 58 K.B. 18 december 1986;
art. 1, 8, 14 §1 wet van 29 juni 1964 ;
art. 2, 3 en 4 Wet 26 juni 2000 (B.S. 29 juli 2000);
art. 1, 2 en 3 K.B. 11 december 2001 (B.S. 22 december 2001);

DE RECHTBANK, rechtdoende bij verstek,

Zegt dat de strafvordering met betrekking tot de betichting A2 in hoofde van de beklaagde onontvankelijk is.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A1, B en C SAMEN tot een **GELDBOETE van TWEEHONDERD EUR (= 200 EUR)**.

Verhoogt de geldboete met 45 decimes, aldus gebracht op **DUIZEND HONDERD EUR (= 1.100 EUR)**.

Beveelt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van **VEERTIEN DAGEN**.

Beveelt dat de tenuitvoering van het vonnis, in hoofde van de beklaagde voor wat betreft HONDERD EURO, gebracht op vijfhonderd vijftig euro of een vervangende gevangenisstraf van acht dagen van de uitgesproken geldboete van TWEEHONDERD EUR zal uitgesteld worden voor een termijn van DRIE JAAR te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Met betrekking tot de herstellvordering :

Stelt vast dat de herstellvordering voor zover gesteund op de betichting A2 niet langer ontvankelijk is.

Verklaart de herstellvordering gesteund op de telastlegging A1 ontvankelijk en gegrond;

Beveelt het herstel van het hiervoren omschreven perceel te gekend onder de benaming , kadastraal gekend te in de oorspronkelijke toestand door weghaling van alle opgeslagen gebruikte en afgedankte voertuigen, allerhande materiaal, materieel of afval, door het perceel niet verder te gebruiken voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens en door het niet verder plaatsen van één of meer verplaatsbare inrichtingen die voor bewoning kunnen worden gebruikt zoals woonwagens, kampeerwagens, afgedankte voertuigen, tenten;

dit alles onder de verbeurte van een dwangsom van 125 EUR per dag vertraging in uitvoering van dit bevel en dit vanaf de 30ste dag na het in kracht van gewijsde gaan van dit vonnis;

Zegt dat in voorkomend geval de verbeurte bedragen zullen toekomen aan

Met betrekking tot het exploitatieverbod :

Legt aan de beklagde een exploitatieverbod op om op het hiervoor omschreven perceel nog verder een werkplaats in te richten voor het herstellen van motorvoertuigen met inbegrip van carrosseriewerkzaamheden, andere dan bedoeld in rubriek 15.3 gekend onder rubriek 15.2 van het Besluit van de Vlaamse Regering houdende vaststelling van het Vlaamse Reglement betreffende de milieuvergunning, en dit zolang deze inrichting niet behoorlijk vergund is;

Dit onder verbeurte van een dwangsom van 25 EUR per dag vertraging in uitvoering van dit bevel en dit vanaf de dag volgend op de datum van het in kracht van gewijsde gaan van dit vonnis;

Zegt dat in voorkomend geval de verbeurte dwangsom zal toekomen aan het openbaar ministerie;

Met betrekking tot het verwijderen van het afval :

Veroordeelt de beklaagde alle afval op het voornoemd terrein te verwijderen binnen de termijn van drie maanden vanaf datum van het in kracht van gewijsde gaan van het vonnis;

Machtigt over te gaan tot opruiming en verwijdering van het afval op het voornoemd perceel indien de beklaagde niet is overgegaan tot opruiming en verwijdering binnen de termijn van drie maanden vanaf de datum van het in kracht van gewijsde gaan van dit vonnis;

Veroordeelt de beklaagde tot betaling van de kosten van opruiming en verwijdering van het afval gemaakt door en dit op eenvoudige voorlegging van de factuur.

* * * * *

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van TIEN EUR, verhoogd met 45 decimes, aldus gebracht op VIJFENVIJFTIG EUR, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten, gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op 97,04 EUR, meer de betekeningkosten van huidig vonnis.

Legt de beklaagde tevens een vergoeding op van VIJFENTWINTIG EUR in uitvoering van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992 en het K.B. van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel 91 van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, gewijzigd bij K.B. van 23 december 1993 en bij K.B. van 11 december 2001.

* * * * *

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van ZEVEN JUNI TWEEDUIZEND EN VIJF

Aanwezig :

-
-
-

alleenrechtsprekend rechter:
substituut-procureur des Konings;
e.a. adjunct-griffier.